

dit genootschap en voor alle deszelfs bijzondere leden koestere, dan dat ik immer zou trachten, al mogt ook mijn onvermogen mij zulks dulden, de instellingen van dit genootschap eenigszins tegen te werken of te helpen verdringen; hiertoe althans heeft men mij in uw midden te vereerend, te verplichtend ontvangen, en gij zoud, met de beeldsprakige dichtkunst, een slang in uwen boezem hebben gekoesterd.

Misschien toevallig, misschien voorbedachtelijk, wierp een waardig medelid, de in vele opzigten verdienstelijke en bij mij op hoogen prijs staande heer van der Hulst, laatstleden Vrijdag een pleit op tusschen de Wijsbegeerte en de Dichtkunst; misschien was daarbij zijn loffelijk oogmerk het sluimerend vuur van tweespalt en verdeling in de geboorte te smooen, en de wijsbegeerte en de dichtkunst en derzelver onderscheiden voorstanders, bij het opmaken van het vonnis te vereenigen. De heer van der Hulst, aan wiens schranderer oordeel en beproefder ondervinding ik zoo gaarne mijne geringer kennis en gewaagder stellingen opgeven zou, slaagde echter, ten mijnen aanzien, in het hem wellicht voorgestelde doel niet, en meer dan ooit bleef ik de dichtkunst als volstrekt afgescheiden en onvereinigbaar met de wijsbegeerte beschouwen, althans met datgeen, wat ik door wijsbegeerte versta. Wil men echter deze benaming verkeerdelijk in eenen algemeenen, in een onbepaalden omvang uitstrekken, gelijk de heer van der Hulst werkelijk zulks deed, toen ik mondelings en ter loops mijne gevoelens aan de zijne toetste, en wil men, bij voorbeeld, oppervlakkige historie-kunde, vlugtige beschouwing van het natuurrijk, algemeen overzigt der fraaije kunsten en wetenschappen, letterkunde en smaak, in één woord, gezond verstand en beschaving, wijsbegeerte noemen, dan ben ik het niet alleen met den heer van der Hulst volkomen eens, maar ik durf beweren en bewijzen, dat zoodanige wijsbegeerte volstrekt onafscheidbaar is van eene waardige beoefening der schoone poëzij, terwijl een dichter, van dusdanige wijsbegeerte verstoken, geen dichter, maar een zinnelooze, een ijlhoofdige zou moeten zijn, die tot razende buitensporigheid zou overslaan en zich ten spot stellen aan den schimp van het gemeen. Nimmer toch heb ik, nimmer heeft iemand onzer een goed dichtstuk gehoord noch gelezen, waarin eene diergelijke wijsbegeerte, niet in meer of minder hoeveelheid aanwezig was. Zonder dezelve zou de dichtkunst sierelijke wartaal en opgesmukte onzin wezen.